

[Ministeren for Handel, Industri og Søfart.]

der nu maa næres Frygt for Organisationsmisbrug, vil jeg dog gerne ved denne Lejlighed pege paa den Indsats, som de danske Fagforeninger har gjort, en Indsats, der har betydet en Højnelse af Arbejderklassen, skabt Ro og Orden i Arbejdsforholdene, bidraget til, at de kollektive Overenskomster kunde komme i Stand, og bidraget til at skabe et Arbejdsretsgrundlag i vort Land, som der ikke findes Mage til andre Steder. Jeg vil ogsaa pege paa de Kampe, den Modstand og de Forfølgelser, som de Mennesker har været udsat for, der i den sidste Fjerdedel af forrige Aarhundrede skabte disse Fagforeninger. Jeg har sagt det tidligere og vil gerne gentage det her, at jeg ikke gør mig til Talsmand for Organisationsmisbrug, og jeg vil hævde, at saadanne er i det store og hele ikke forekommet, og hvor de er forekommet, har man været i Stand til tidligere at ramme dem uden en saadan Lov. Jeg behøver ikke i saa Henseende at nævne Eksempler.

Den ærede Ordfører for Venstre mente, at jeg havde brugt denne Lov som Forbillede for Udtryk, der er anvendt i Konkurrenceoven og i Valutaloven. Jeg kan forsikre det ærede Medlem om, at det har jeg ingeniunde haft til Hensigt, og det er for øvrigt tre vidt forskellige Begreber, der er Tale om.

Jeg gentager, at jeg tror, denne Lovs Ophævelse vil blive modtaget med Tilfredshed i vide Kredse af den danske Befolkning, ogsaa langt uden for Arbejderklassen.

Ordføreren (Ch. Petersen): Jeg vil gerne gøre nogle Bemærkninger i Anledning af de Udtalelser, der blev fremsat af det ærede 5te Medlem for 4de Kreds (Stensballe). Det ærede Medlem sagde, at denne Lov var ønsket ophævet væsentlig — ja, han sagde ikke engang væsentlig, men ønsket ophævet af Fagforeningerne, der var ingen andre, som havde noget som helst at indvende imod den. Det er i hvert Fald en Fejltagelse. Jeg maa minde det ærede Medlem om, at da vi behandlede Loven her i 1929, skete der Henvendelser til det Udvalg, som Landstinget havde nedsat, fra en hel Række Organisationer, repræsenterende Arbejdsgiverne. Jeg peger paa, at Dansk Arbejdsgiver- og Mesterforening rettede en Henvendelse til Landstingsudvalget i 1929, og Ordføreren for denne Forenings Deputation var Bogtrykker Langkjær. Han henstillede meget indtrængende til Udvalget at undlade en Lovgivning af den Beskaffen-

hed. Det samme gjorde en Række andre Arbejdsgiversammenslutninger. Der blev rettet Henvendelse til Udvalget fra forskellige Organisationer, bestaaende af Landhaandværkere, en Organisation, der repræsenterede Byggefagene, Dansk Smedemesterforening, Sammenslutningen af Karetmagere, Skræddermesterforeningen i Danmark og Organisationen af Danmarks Fiskehandlere, foruden fra en Række Fagforeninger, hvoriblandt Dansk Arbejdsmandsforbund. Alle disse Deputationer fremførte en Række Betæneligheder over for Forslaget til Lov om Værn for Erhvervs- og Arbejdsfriheden. Den daværende Formand for Arbejdsgiverforeningen var meget stærkt imod en Lovgivning paa dette Omraade. Han erklærede det for ganske uforment at træffe Bestemmelser af den Art. Formanden for Haandværkerforeningen i København, Ingeniør Koch, henstillede ved samme Lejlighed meget energisk, at vi ikke fik nogen Lov af den Art. Det hjalp bare ikke noget, Venstre og de Konservative havde sat sig i Hovedet, at vi, ligegyldigt hvad Arbejdsgivere og Arbejdere mente, skulde have den. Jeg kan ogsaa oplyse, hvorfor vi skulde have Loven: det var, fordi navnlig De danske Landboforeninger havde rettet Henvendelse til Regeringen om en saadan Lovgivning, saa at man kunde bremse den Virksomhed, som Organisationerne, Arbejdsgivernes og de faglige Organisationer, udfoldede. Derfor hjalp de Argumenter, som disse Deputationer fremførte, og som i øvrigt ogsaa blev fremført meget stærkt og energisk af mit Parti baade i dette Ting og i Folketinget, intet som helst. Vi *skulde* have denne Lov. Der var ingen Forhandlingsvilje til Stede dengang. Man mærkede ikke noget til den Forhandlingsvillighed, som man nu paa beraaber sig vi ikke er i Besiddelse af. Det er derfor rigtigt, hvad jeg sagde før, at der har været en saadan Uvilje mod denne Lov i saa store Kredse af den danske Befolkning, at det er i allerhøjeste Grad paa sin Plads at faa den ophævet, saa snart ske kan. Den bør ikke leve en Dag længere end denne.

Jeg finder ingen Anledning til at komme ind paa Venstres Ordførers Bemærkninger om Valutaloven og Loven, om uretmæssig Konkurrence. Blot skal jeg gøre det ærede Medlem opmærksom paa, at Bestemmelsen i den sidstnævnte Lov om redelig Forretningsskik er ønsket indsat af danske Købmandsorganisationer, men der er sandelig ingen Forening af Arbejdsgivere eller Arbejdere, der har ønsket den Lov, vi nu staar over for at skulle ophæve.